

РЕШЕНИЕ

№ 1245

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10178** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Р. Л. В., с адрес в [населено място] срещу Решение № УРИ517р-19559/05.09.2025г. на директора на Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – С. /ОДМВР/.

С жалбата се твърди, че Решението е неправилно, необосновано и несъответстващо на решението на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г. Жалбоподателят сочи, че е на 73 години, от които повече от 40 години отдал в служба на обществото, че е реабилитиран и че не съществува информация, която да налага необходимост от запазване на личните му данни. Намира, че в оспорения акт липсва анализ и оценка на личността му, липсва проверка дали съхранението на данните е все още необходимо за целите, за които те са били обработени. Иска се Решението да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител, който аргументира искането с позоваване на Директива на ЕС 2016/280 и Хартата на основните права на Европейския съюз и анализира разпоредби от Инструкция №8121з-748/20.10.2014г. Представени са писмени съображения.

Ответникът – директорът на ОДМВР С. чрез процесуален представител в съдебно заседание и с писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Със заявление от 27.03.2025г., подадено до директора на Главна дирекция Национална полиция /ГДНП/, жалбоподателят Р. Л. В. поискал да бъде заличена полицейската му регистрация, извършена преди 11 години.

Във връзка с постъпилото заявление в ГДНП е извършена проверка, при която е установено следното:

В „Картотека полицейска регистрация“ – ГДНП за Р. В. не се обработват и съхраняват данни за извършена полицейска регистрация по смисъла на чл.68, ал.1 от Наказателния кодекс /НК/.

В автоматизираните информационни фондове на МВР са налични следните данни: „лице привлечено като обвиняем“ по ЗМ №331/31.08.2016г. по описа на РУ С. – ОДМВР С., за деяние по чл.339, ал.1 от НК ; „задържане на лице“ със заповед № 392/31.08.2016г., въведено от РУ С.-ОДМВР С., на основание чл.339, ал.1 от НК.

С писмо от 07.04.2025г. заявлението и резултатите от извършената проверка в ГДНП са изпратени на директора на ОДМВР С. по компетентност. В ОДМВР С. също е извършена проверка, резултатите, от която са посочени в становище на ст. инсп. С.Р., адресирано до директора на дирекцията.

С приложени в преписката документи се установява, че Р. В. с влязла в сила на 11.10.2021г. присъда, постановена по нохд № 327/2019г. по описа на СРС е признат за виновен за извършено на 31.08.2016г. престъпление по чл.339, ал.1 от НК, за което му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три месеца, изпълнението, на което е отложено за срок от три години. На 19.11.2024г. В. е реабилитиран. През 2002г. и 2004г. жалбоподателят е бил награждаван от министъра на отбраната на Република България за принос и заслуги към отбраната на страната. През 1999г., 2014г., 2015г. и 2018г. е отличен с грамоти от министъра на отбраната за заслуги по укрепване на Българската армия.

С Решение № УРИ517р-19559/05.09.2025г. директорът на ОДМВР-С., на основание чл.56, ал.6 от ЗЗЛД, чл.25, ал.3, чл.26, ал.2 и чл.29, ал.1 от ЗМВР е отказал изтриването на личните данни на Р. В., обработвани в информационните фондове на МВР, а именно: „привличане като обвиняем“ по ЗМ №331/31.08.2016г. на РУ С. и „задържане: уличен“ по заповед за задържане № 392/31.08.2016г. на РУ С. по чл.339, ал.1 от НК. Отказът е аргументиран с това, че в случая не е налице нито едно от посочените основания в чл.3 от Инструкцията за заличаване на личните данни на В.. Отчетена е степента на риск на лицето като елемент наред с естеството и тежестта на престъплението и конкретния контекст, в който е извършено, като е посочено, че Р.В. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер по чл.339, ал.1 от НК, като деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и е искал настъпването на общественотоопасните му последици, поради което личността на В. е определена като рискова за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред въпреки неговата реабилитация към 19.11.2024г.. Направен е и извод, че личните данни на В., обработвани в информационните масиви на МВР се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите, за които се обработват.

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 09.09.2025г.. жалбата е подадена на 18.09.2025г..

Със Заповед от 08.10.2019г. министърът на вътрешните работи,, на основание чл.28, ал.1, чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.12-22 и чл.34 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и чл.53-56 и чл.68 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ е оправомощил директорите на областните дирекции на МВР да се произнасят по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл.12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл.53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията си по чл.34 от посочения

Регламент, съответно по чл.68 от ЗЗЛД.

Със Заповед от 13.12.2023г. министърът на вътрешните работи е преназначил комисар Т. Ц. на длъжност директор на ОДМВР С.. С акт за встъпване се установява, че директорът на ОДМВР С. е встъпил в длъжност на 14.12.2023г..

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на решението, в законоустановения срок и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.29 от ЗМВР, в кръга на делегираните му правомощия от администратора на лични данни, предвид т.1.1.6 от Заповед № 8121з-111/08.10.2019г..

Решението е издадено в изискуемата писмена форма, с посочени фактически и правни основания. В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, налагащи отмяна на акта.

В Решението е посочено, че личността на В. е рискова за обществото, тъй като е признат за виновен за престъпление от общ характер по чл.339, ал.1 от НК, което е извършено умишлено, респ. той е предвиждал и искал настъпването на общественноопасните последици. Липсват обаче мотиви касаещи оценката на личността на Р.В. след извършването на престъплението /извършено е на 31.08.2016г./ до датата на подаване на заявлението /на 27.03.2025г./ за заличаване на полицейската му регистрация – период от около 9 години. Действително реабилитацията и условното осъждане не са сред посочените в чл.3 от Инструкцията обстоятелства за заличаване на личните данни. Но тези обстоятелства, наред с фактите, че както преди извършване на престъплението, така и след извършването му жалбоподателят не е имал противоправни прояви следва да се анализират и въз основа на тях, а не само на фактите, взети предвид при регистрацията, да се направи извод, че продължаващото съхранение на личните данни е наложително за целите, за които тези данни са събрани. В случая липсват мотиви дали изтърпяването на наложеното наказание и реабилитацията, и липсата на данни за извършено и друго престъпление не обосновават извод за по-малък риск предвид целите, посочени в решението.

В този смисъл е и Решение от 30 януари 2024г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22, с което е прието, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не се допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо,

и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. Текстовете на Директива (ЕС) 2016/680 се отнасят за всички лични данни и стесняването на приложното поле на решението на СЕС само до биометрични и генетични данни за лицата е необосновано.

Предвид изложеното оспореното решение следва да бъде отменено, а преписката да бъде изпратена на органа за ново произнасяне.

С оглед изхода на спора жалбоподателят има право на разноски, но не е претендирал присъждане на такива. Претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № УРИ517р-19559/05.09.2025г. на директора на Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – С..

ИЗПРАЩА преписката на директора на Областна дирекция на вътрешните работи – С. за ново произнасяне съобразно указанията дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред Върховен административен съд, считано от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: